

AZ EGYBEGYŰLTEK

Sziránónak pár éves rendszerességgel (talán nyolc-tízéves kora körül kezdődő) visszatérő álma volt a szertartás. Az a bizonyos furcsa, emelkedett, ünnepélyes alkalom, melyhez minden esetben szorosán hozzátartozott a sehogyan sem odaillő, mindenkori előzmény, a lefekvés előtt nézett film, olvasott könyv, vagy (amíg volt ilyen) sebtiben megírt házi feladat, későbbiekben a még végzett munka, a lefekvéshez készülődés, fogmosás, ágyba fekvés, minden, amit csak elalvás előtt csinált. Úgy volt mindez része az álomnak, hogy nem álmodta hozzá annak rendje és módja szerint, pusztán – furcsa mód, hisz ilyen nem szokott vele történni – az álom része, mi több, kiindulópontja volt ez a rövid távú memóriájában tárolt, legutóbbi fél-egy óra, annak zanzásított történéseivel. Az álom már magával az in medias res szertartással indított, a kápolnaszerű, de mégsem, bizonyosan nem templomi keretek közé helyezett belső térrel, ahol Sziránó egyszer csak, érthetetlen okokból, mit volt mit tenni, ott állt. Holott emlékezett rá, hogy ő az imént még istenbiza az ágyában feküdt, filmet nézett vagy könyvet olvasott, fogat mosott, satöbbi, most mégis egyszerre, mire újra kinyitotta a szemét, már itt volt. Miközben persze, rutinos ébren álmodóként és rémálmodóként egyaránt tökéletesen tudta álom közben, hogy álmodik (akkor is, ha történetesen épp ébren volt), mégis egészen bizonyos volt abban, hogy itt és most a sziklaszilárd valóság folytatódik, hiába, hogy egyetlen szemhunyása alatt setét éjjele fényárban úszó délelőtté, hálósobája pedig afféle hodályszerű, templomot imitáló, zavarba ejtő építménnyé változott. A keze már meg is indult volna felfelé, hogy legalább egy zavart fejkavarrással reagálhasson tulajdon feldolgozhatatlan helyzetére, de rögtön vissza is hanyatlott maga mellé. Álmában ugyanis, mostanra, a második pislogás idejére tudatosult benne, egy esküvőre volt hivatalos. A sajátjára. Azaz, nem is pusztán hivatalos volt, de már az álmodás közben is szigorúan ateista elméje által a templomszerűségbe pap helyett odabiggyesztett, bár módfelett kenetteljes közjegyző szavaiból és fizikai közelségéből megértette: ő itt most, lefekvés után fél perccel, mit ad isten, in concreto házasodik. Oldalán soha a bűdös életben korábban még nem látott menyasszonya, körbepillant, és násznép is van, teljes családja és baráti köre, első sorban hüppög a meghatott nagymama, oldalán a csöppet elbambult, de láthatóan elérz-

kenyedett nagypapával, boldogságuktól torokszorítóan megilletődött szü-
leivel, akik valahogy azt súgják neki tekintetükkel, hogy *köszönik*, köszö-
nik, amiért Sziránó... nem volt idő tovább elemezni a tekintetet. Nézte az
arát. Szép lány volt (ekkor látta először – ekkor tudatosult mindez), fiatal
és üde, arca és alakja alapján sosem volna képes megszeretni. Elvégre pon-
tosan az a nő volt, akiből (ahogy a hozzá tartozó férfi prototípusból is)
pontosan csak egyetlenegy egyed van a világon – végtelen számú alakban.
Amerikai típusú idillel operáló, legtöbbször zabpelyheket és egyéb egész-
séges (miközben, döbbenet, finom! – hirdették a reklámok) termékeket vi-
dám, reggeliző nevetgéléssel eladni kívánó, dzsúszt hörpölve, üveggyólyó
ürességű tekintettel vigyorgó egyencsalád tagjai, mindenféle higiénés termé-
kek hirdetéseiben vigyorgó, golyós dezodoruk, tamponjuk és hajfixálójuk
puszta meglététől immáron teljessé váló életük okán valahára gondtalanul
kacarászó egyennők, olcsóbb divattermékek katalógusaiban látható, hosz-
szú, barna hajú, szimmetrikus arcú, kék szemű, vékony, középmagas lányok
ősnymotatványa, a klasszikus értelemben vett, ideális jócsaj. Sziránó vér-
nyomása emelkedett, légzése fulladásosan gyorsult, homlokáról lavinába
fokozódó, apró hópehelyhez hasonlatos hízási hajlammal indult arcát be-
barangolni egy kósza izzadságcsepp – majd a társai is. A szája csontszáraz,
nyelt egyet, többé-kevésbé tudott csak. Ki a faszom ez a csaj? – épphogy
csak ki nem mondta hangosan. Cinkos vigyorok, azaz, frászt, cinkos, de
őszinte mosolyok mindenfelől, a násznép beazonosíthatatlan része (nyil-
ván a lány rokonsága), hát még az övéi, a papszerű anyakönyvvezetőről (ez
a szó nem ugrott be neki még az imént, mikor magában leközjegyzőzte)
már nem is szólva, egyszóval mindenki ebben a kurva épületben immáron
a szülei nézésével bombázza telibe, mérhetetlen boldogsággal, örömmel,
megkönnyebbültséggel. *Köszönjük*, sóhajtotta szabályszerűen az egész ba-
szott épület, *köszönjük, Sziránó, hogy végre, hogy annyi keserves év, remény-
telenség és kétségbeesés után végre... Végre révbé értél. Hogy mostantól nem kell
aggódnunk miattad, hogy végre boldog vagy, végre nem szenvedsz, nem okozol
csalódást, nem kell rettegnünk, hogy mi lesz belőled és veled. Benőtt a fejed lá-
gya, megtaláltad a boldogságot, lám, itt persze nem figyelt az elhangzó név-
re, ... mellett, és hagysz minket egy kicsit másra is figyelni. Köszönjük, hogy
jó neked, és hagyod végre, hogy jó legyen neked, hogy mostanra végre egy picit
már szeretsz élni. Köszönjük neked ezt az új kezdetet* – ekkorra már nem volt
biztos benne, hogy még mindig csak ő az, aki befelé ezt dekódolja az őt
körbevevő tekintetek hordozta üzenetként, vagy jól hallotta, és tényleg épp
itt tartott beszédében a közjegyzőszerű pap, avagy a közjegyzőszerű pap-

szerű anyakönyvvezető. *Most szóljon, vagy hallgassa el örökké*, mondta az imént, ezt bizonyosan mondta szabályos kacsintásként föl kacagó, vidám nézéssel kísérve. MOST, próbált gyújtást adni erőtlenül berregő hangképzésének Sziránó, MOST szóljon akkor, hogy már bocsánat, ő igazán nem érti, hogy és mint történhetett, de itt valami sajnálatos hiba vagy félreértés esett meg, bizonyára. Hogy ez nem az ő esküvője, még ha persze (elvben) ismeri is ezt a még sosem látott nőt (naná, ki ne látta volna még ezt a – tehát ugyanazt az egy – mindenhol, mindig látható, egyenkatalógusarcot), meg hát persze a család és a barátok is (felerészt) az övéi, de itt akkor is, mégis valami felfoghatatlan félreértés esete foroghat fenn, hiszen ő most valójában (még, később meg: már) nem ennyi idős (mennyi lehet épp amúgy?, töprengett el egy másodpercre, jó kérdés), ő nem tudja, hogy került ide, hogy esett ki számára az idáig eltelt idő, de. Idáig jutott volna, ha jutott volna egyáltalán (a papszerűség már persze rég továbbment végeérhetetlen szózatában). Mi van, ha az álomérzet fals (pláne, hogy legalább ugyanolyan erőteljes ébrenlétérzettel is párosult), és ez most valóban megtörténik. Amnézia, Alzheimer vagy valami ez idáig (legalábbis óáltala, de hát mit tud ő ugyan ezekről a dolgokról, még nem ismert) idegrendszeri vagy mentális állapot miatt nem emlékszik az előzményekre. Tényleg itt áll, ünneplő cipője (van ünneplőcipőm?, döbbsent meg az eddigiek során talán a legjobban) alatt koppan a kő, a keze izzad, minden valós. Persze nem, semmi sem lehet valós – éppen ezért volt teljesen biztos benne, hogy ez most így, pont ebben a formában valóban megtörténik, épp házasodik. De nem akar, döbbsent rá, némiképp az ünneplőcipő fölött érzetnél is nagyobb horderejű meglepettséggel. Nem akarja ezt a már előre unalmas nőt, ezt az előre, fél perc alatt végigképzelt életet, amelyről egyébként épp az anyakönyvvezető beszélt, melynek értelmében Sziránó ugye tudja, hogy most akkor ideje jogosítványt szerezni és munkába állni, adót fizetni és gyereket nevelni, számlákat fizetni – a piczába, hiszen ő meg közben eddig úgy tudta, hogy pont ezeket akarja, döbbsent meg újra (úgy látszik, ilyen megdöbbenős napja volt), csak éppen nem most és nem így és nem, hogy is hívják, mindegy, ővele. Megköszöri a torkát, az anyakönyvvezető csöpp sértettséggel hosszabbra nyújtott egy lélegzetvételt, mint aki nem biztos benne, hogy valakinek ebben az ünnepi pillanatban most tényleg lenne po-fája félbeszakítani, de ha mégis, hát legyen, hogy rá egy másodpercnyi lehetőségget. Sziránó nem talált szavakat, nem volt képes elrontani ezt a tökéletes pillanatot, amikor mindenki, de ténylegesen mindenki ennyire boldog volt, hiszen szemmel láthatóan az volt, amiért végre és valahára ő is az.

Nem volt szíve tönkretenni ennek a láthatóan igen drágán és körülményesen, amerikai filmekből ismert hófehér, puccos menyasszonyruhába öltöztetett nő boldogságát, aki így örült, mit ad isten, épp őneki, most is hogy mosolyog rá, atyaég!, mintha csak müzlit akarna eladni egy sokadjára ismételt akciófilm reklámszünetében, de ami még sokkal fontosabb: az egybegyűlteket. Tehát akkor ez a boldogság, basszameg, biccentett beletörődően a közjegyzőnek, hogy mehet tovább, majd azért felébredt valamelyest.